

Keksz

– Nyeld le!

– De rossz az íze! – próbáltam kinyögni, de a szám tele volt vele, nem tudom, mennyit értett a dologból.

– Jobb, ha megszokod. Ha velem fogsz lakni, mindig ilyen dolgokat kapsz majd – mondta nevetve, miközben lenyeltem a faforgács ízére emlékeztető kekszet, ami köszönő viszonyban sem volt a madeleine-nel. A nagymamája sütötte. Csak képet láttam róla, kedves asszonynak gondoltam, az öregekről valamiért mindig azt gondolom, hogy kedvesek. Kicsi, zömök, az otthonka gondosan félregombolva a térdig fedte a testét. Hozzáillő Crocs papucsát Adéltól kapta. Adél, a másik unokája az idősebb, az, aki nem szereti az ásványvizet. Léda meg az egyik. Vele lakom. Adél mutatott be Lédának, azt mondta, élvezni fogom vele az együttélést. Szereti a rendet, a szépet s a jót. Ezek közül én egyiket sem tudtam garantálni. A könyveim otthon is egymást ölelve a földön szétdobva fekszenek, ruháim pedig nem nehezítik a szekrényben a fogasokat. Jó sohasem voltam, már kiskoromban is hangyákat csiklandoztam, csak egy ujjal, de így sem élték túl.

– Kérsz még egy kicsit?

Nem válaszoltam, úgy tettem, mintha nem hallanám, és belekortyoltam az előttem lévő Schweppesbe. Közben a buborékokat néztem, nem mozdultak, de én biztosan bandzsítottam, ugyanúgy, mint akkor, amikor megismerkedtem Adéllal a vasútállomáson. Akkor is ezt ittam. A vonat szokás szerint késett, még a vártnál is többet, sosem jön időben. Adél az állomás egyik padján ült, haja copfban. A másik irányba tartó vonatot várta, de az sem jött. Felfigyeltem a kezében lévő könyvre. Történelemlétkönyv, az iskolához kellett, ismertem, ebből én is tanultam, persze teljesen feleslegesen, mert a jegyzet is bőven elég, néha még sok is. A térképről leolvastam a dolgok nagy részét, felesleges lett volna dátumokat magolni. A lány

mégis magolt, láttam, ahogy mozgott a szája olvasás közben, néha még a kezével is mutatta a számokat, talán így könnyebb megjegyeznie.

Mindenesetre észrevette, hogy figyelem, és rám szólt. Nem tehettem mást, elnézést kértem, mentegetőztem, hogy én igazán nem szoktam... és csak a könyvet néztem. Szerencsére nem volt haragos természetű, és ahelyett, hogy rám mordult volna, letette a könyvet.

– Láttalak már valahol? – kérdezte gyanakvóan, és levette az olvasószemüvegét.

– Nekem is ismerősnek tűnsz. De nem tudom, honnan.

– Nem fontos, az emberek legnagyobb része ismerősnek tűnik a számomra, de sokszor tévedek, inkább csak hasonlítanak egymásra, s az is lehet, hogy csak hasonlítasz valakire, akit már egy ideje ismerni vélek.

Kacifántosabban már nem is fogalmazhatott volna. Csak ismerni vélte. Ez a körmondat megmaradt bennem. Akkor és ott, azt a lányt, akit én is csak ismerni véltem, megismertem a barna padon, amelynek az egyik végén ő ült, a másikon én, és vártuk a vonatot, hogy elvigyen minket az állomásra. Csak a szomszéd faluig utazott, ott várta az apja, hogy hazavigye, vacsorát és költőpénzt adjon neki a következő hétre. Az anyja a kofferbe gyűrt ruhákat mosta ki minden héten, hogy a következőn újra megtehesse ugyanezt.

Léda más, már egy hónapja éltünk egy légtérben, de ő csak egyszer utazott haza, a múlt héten. A pénzt általában az automatából vette fel, a ruháit a lakásban mosta, kézzel, mert a mosógép nem működött. Pedig a hirdetésben az állt: jól felszerelt lakás Újvidék szívében. Nem is hazudtak nagyot. Minden fel és be volt szerelve, csak éppen a funkcióját nem látta el, sem a mosógép, sem a sütő. A fürdőszobaajtó kilincse is leesett olykor, de azt szerencsére némi ragasztószalag segítségével megoldottuk. Mindent javítottunk, a málló narancsszínű vakolatot, kicseréltük a villanykörtét, levittük a szemetet. Jól éreztük magunkat, gondolom, ez is hozzájárult ahhoz, hogy ritkán hagyta el a lakást.

Adél bejelentkezett, hogy eljön, meglátogat minket. Megnézi a narancsparadicsomunkat meg persze a várost, idegenvezetést is kért. Szerette volna látni azt, amit mi.

– Hagyjak neki kekszet? – kérdezte Léda.

– Szerintem ő is kap a mamátoktól, edd meg!

Nekem kellett kimennem Adélért az állomásra. Nem vártam sokáig, időben jött. Átölelt. Ölelős típus volt. Én nem. De jólesett. A haja enyhén égett szagú a hajvasalótól, nagyjából két órája vasalhatta, magas hőfokon.

Felszálltunk a négyesre, azért nem a tizenegyesre, mert be akartam vinni a központba. Vettünk jegyet, nem lett volna szükségünk rá, hogy

megbüntessenek minket, bármennyire is része ez a székvárosi lét gyönyörűségének. Leültünk. Nem voltak sokan, nem kellett toladnunk, préselődünk és ráfeküdnünk a többi utasra.

– Egész jó a történelem. Azt hiszem, még jobban megszerettem. Valahogy másképp állnak hozzá, mint a középiskolában a Bagányi tanár úr. Látszik rajtuk, hogy élvezik.

– Igen, elhiszem, ők azok a mániákusok, akik szerelmesek a tantárgyukba, a középiskolákban kevés az ilyen, nálunk is csak néhány volt.

– És te?

– Itt szállunk le – böktem meg a vállát, és felálltam. A busz fékezett, mi leszálltunk. A beszélgetés félbeszakadt.

A házuk a megállótól csak egy lámpa. Zöld. Majd a parlament. Fehér. Majd a kismenza. Babszagú.

A lakásunk az ötödiken volt. Tetőtéri, egy kis erkéllyel. Léda épp az óráján aludt. Birtokba vettük a lakást.

– Jól megvagytok Lédával?

– Igen, kedves lány, hasonlít rád, bár egy kicsit hevesebb természetű.

– Erről lehet, hogy szólnom kellett volna – nevetett, és letette az asztalra a kávéját. Török kávé volt, megfőztem neki, habár ritka pocsék kávé tudok készíteni, ő mégis azt kérte, hiába mondtam neki, hogy ne, bízott bennem. Hiba volt.

A táskájából elővette az általam már oly jól ismert kekszet. Megkínált vele, én azonban udvariasan visszautasítottam. Nem mondtam, hogy forgácsízű, hogy valószínűleg a mamája rosszul lát és érez, és hogy dohos lisztet kevert a többi alapanyaghoz. Minderről hallgattam, nem volt szívem elárulni neki. De ő sem evett belőle sokat, csak egy darabot, azt is mintha az örökkévalóságig rágta volna.

El kellett mennem, órák voltak késő délután. Kettő is, az másfél óra összesen. Addig a foglyom, bezártam a lakásba. Nem menekül, hacsak Adél időközben ki nem engedi. De tudom, hogy kiengedné, ha kellene. Léda inkább az övé, mint az enyém. Adél is inkább Lédáé, mint az enyém. Mindenki jobban a másiké, mint az enyém. A kutyám is inkább a szüleimé, mint az enyém. Nem élhetem ki birtoklási hajlamaimat.

Estére burekot eszünk. Én veszem meg. A pizzát nem szeretném végigcipelni az utcán. Mikor először mentünk el Adéllal enni, akkor nem ettünk semmit. Csak hazudtunk. Ő a kollégiumban a szobatársainak, én a másikban az enyéimnek. Pedig a terv valóban az volt, hogy elmegyünk enni. De helyette az utcát róttuk háromig. Ő kapott megrovást, én nem.

Az órák vége után siettem haza, hogy kiengedjem. Bár tudtam, hogy Léda is hazaért, Adél pedig nem ment sehova. Várt.

Ettünk. Megettük az összes burekot, miközben az erkélyről néztük, hogy viszik el a szemetet. Ők már megfürödtek, letusoltak. Mindkettőjüknek Léda-szaga volt. Engem is elküldtek, azt mondták, aztán indulunk. A zuhanyrózsából csak úgy ömlött a hideg. Gyors voltam, és nem lettem Léda-szagú. A saját tusfürdőmet használtam.

Mikor kimentem, mindketten dühösen rám néztek. Nem értettem. Léda bement a szobájába, Adél utána. Az ajtót becsukták, én leültem a konyhában, úgy gondoltam, biztos lehet valami megbeszélivalójuk, esetleg családi ügy, ami nem semmiség, pár perc múlva kijöttek. Adél felhúzta kék farmerkabátját, majd mielőtt a cipőjét kezdte volna, rám nézett:

– Készülj, indulunk!

Nem ellenkeztem, hallgattam rá, mintha csak én lennék a vendég, és engem kellene körbevezetni az általam eddig csak egyszer látott város éjszakai lámpái alatt. Vörös bőrkabát, kínaiban vett patika, egy kérdő pillantás Lédára, hogy miért nem jön, amire csak egy vállrándítás volt a válasz, és már indultunk is.

– A Dunához akarok menni! – jelentette ki a lépcsőn lefelé. – Bele akarok ugrani.

– Ruhástul? Vagyis... Miért?

– Mert az unokatestvérem egy idióta! – loholt lefelé, alig bírtam követni, de ő mindig gyorsabban ment, mint az átlagos halandók. Gyorsan leért a lépcsőkön, és megindult a folyó felé. Hosszú lábai voltak, gyorsabban kellett lépkednem, mint neki, hogy ne nőjön köztünk a távolság.

– De miért nem jött Léda? – kérdeztem, miközben megpróbáltam utolérni.

– Mert azt mondtam, hogy szar a keksz.

Még jobban gyorsított a léptein. Valahogy nehezemre esett elhinni, hogy ezen vesztek össze. Szinte már futottam mellette. A hídhöz értünk, ahhoz, amelyik úgy világított minden este, mint a szivárvány, bár a szivárvány színeit nem követte pontosan. Nem volt nagy a forgalom, a híd előtt körbe se nézett, csak vágatott, mint egy ló. A lakatokat figyeltem, nem pattantak el az Adél által húzott erőmezőtől. A közepén megállt. Ott, ahol a betonon a felirat áll: Mesto za ljubljene, majd elővette a kekszet a táskájából, ami egy zacskóban volt, és a Dunába hajította.

Látszólag lenyugodott, fújt egyet.

– Mondtam, hogy szar a keksz! – megfordult, és megindult Újvidék felé. – Jössz?

Mentem. Aznap este sem Lédáról, sem a kekszről nem beszéltünk.